

LLUITA

INTERNACIONALISTA

EINA DE per una esquerra revolucionària

LLUITA

vota

LI

Lluita Internacionalista (LI-CI)

Sumari nº4

Sindical pàg. 4 i 5
En lluita (Estratel,
Telefònica, Benjamí
Ramos, AOI: Kosova)
pàg. 6, 7, 10 i 11
Autonòmiques pàg. 8 i 9
Daguestan pàg. 12 a 14
Portugal pàg. 14 a 16

Suplements:

Joventut
Paraguai

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LI-CI).

Octubre 99 · Donatiu 100 PTA

TAULÓ D'ANNUNCIIS

LA KARKOMA
ENS OKUPA!!

Dimarts 15-9, a les 18 hs.
Xerrada
**MES OCUPACIONS DE
TIERRES AL PARAGUAI**
(8000 famílies a l' Alt Paraná)
A les Cotxeres de Sants.

A les vacances vaig estar a l'escola d'estiu de la LLULI-CI. Va ser molt bona, tant per la formació com per la relació amb els companys. Vam treballar sobre l'internacionalisme. Si voleu, podríem fer una xerradeta un cap de setmana, però que no van poder venir. J.

Jornades de contra-celebració del Dia de la Hispanitat, per recuperar el caràcter anti-colonial i solidari.
Al GC Les Bases
11 i 12 d'octubre

No volem la Coronita
Volem la REPUBLICUITA!
T I R

neteja
les
callees
de cola
G.

Una el cardiology
diuen que la
curresa és bona!
E.

El meu avi ho
deia sempre
i no va sortir
als diaris G.

DE CINE:
Aneu al Verdi
FAN I SACCOYVANZETTI,
ESTADO DE SITIO I
Z
R.

Em va agadar
molt Fibros de
etio mundes, de
la Iciar E.

Van okupar una casa a Sants, al carrer Obiznillos. Li diuen Can Salades. Hauríem de passar a veure que fan. D.

El racó de les pintades

SI LLUITES POTS PERDRE
SI NO LLUITES JA HAS PERDUT

La lletra:
"Bendeciste nuestra ruina
Bendeciste la opresión
Bendeciste el dinero
Bendeciste al más cabrón
Sólo espero algún día
veros en el paredón (...)"
Rif Raf de REINCIDENTES

a un carrer de Castelló

Per unes setmanes el centre polític està a Catalunya, en les eleccions. Per primer cop des de fa un parell de dècades hi ha la possibilitat -encara que llunyana- que CiU perdi el Govern i passi a mans del PSC-IC-ERC. Aquestes eleccions, que es fan uns mesos abans de les generals del 2000, marcaran una pauta de resultats, i també poden tenir algunes conseqüències a la política estatal, però a excepció dels resultats d'EUiA-IU, els altres resultats, tot i ser per a Catalunya, no introduiran modificacions substancials en la política estatal. Si Pujol perd el Govern, seria senyal d'un vot de càstig pel seu suport al PP i l'inici d'un allunyament d'aquest, debilitant el Govern d'Aznar que precisa del suport parlamentari del grup de CiU. No obstant això, la repercussió influiria a la propera legislatura doncs la proximitat de les generals i la negociació entre CiU i el PP dels Pressupostos deixen el camí obert al tancament de la legislatura. Pel PSC-PSOE la possibilitat de guanyar la Generalitat, o en tot cas, un augment substancial del nombre d'escons al Parlament, és important, però insuficient per a modificar la crisi oberta arrel de les primàries i posterior dimissió de Borrell.

Diferent és per IU-EUiA, doncs per primer cop s'arrisquen convertir-se en extraparlamentaris a Catalunya, i això per a ells, no és poc. La tendència a la baixa d'IU no ha deixat de parar des del 95, amb els darrers resultats negatius de Galíza, Euskadi, les municipals, o les europees que coincidien amb algunes autonòmiques. Després de la ruptura del PDNI i IC, ara se n'anuncia una altra per part de socis menors del PCE davant les properes legislatives, mentre la direcció -que va fer cèlebre el discurs de les "dues ribes" en la que el PSOE seria "ànima bessona" del PP- discuteix ara, i sense cap rectificació pública, la possibilitat de candidatures conjuntes al senat amb els socialistes. La manca d'una política coherent que possibiliti definir un espai polític accelera les crisis internes, mentre que la renúncia a un discurs d'esquerra revolucionari que il·lusionés als treballadors i joves cap una perspectiva social diferent, anticapitalista, antiimperialista (inclosa l'ONU), veritablement compromesa amb la defensa de la llibertat dels pobles, obertament anti-monàrquica, és a dir, una ruptura real amb el passat estalinista que aquí va situar al PCE com l'ala esquerra del Pacte Constitucional i del règim monàrquic, espai en què es mou avui, mentre que a nivell internacional l'identifica amb els PC's que van provocar autèntiques atrocitats a nom del "socialisme" allà on governaren.

El cas és que entre la política revolucionària (ruptura amb el sistema capitalista i la Monarquia) i la socialdemocràcia (per la seva reforma) no hi ha terceres vies, no hi ha espai polític, i és per això suïcida que cada cop que hi ha una sotragada a IU, la seva direcció giri una mica més a la dreta, com ho reflecteix el seu programa. Cada cop de timó a la dreta buscant el "vot perdut" expulsa o desencisa un nou sector de base. És la mateixa tendència del exPCI avui al govern italià de l'*Olivera*, ho és del PCF al Govern a França, ho són el PCFR a Rússia, el PCXinès, ... Aquesta tendència a la socialdemocratització del vell aparell del PCE dibuixa un camí que ja han recorregut les principals ruptures, començant per la del seu ex-secretari general Carrillo i que avui avancen el PDNI i IC, que en aquestes eleccions es presenta en coalició amb el PSC-PSOE a tres províncies i amb un discurs d'ala esquerra interna del PSC que és el lloc on, tard o dora, arribarà.

¿Pot ser és que ja és impossible omplir l'espai d'una esquerra lluitadora i revolucionària?. Estem convençuts que no és el cas. La crisi capitalista té un efecte polaritzador a la societat, aquest efecte ha sigut el que ha impulsat la recomposició de l'extrema dreta a Europa, partits aquests finançat pel gran capital però que troben un suport a la població marginada; partits que prenen el discurs "anti-sistema", "anti-polítics", amb una demagògia que -al servei del capitalisme- desvien l'odi acumulat de la població més castigada contra els immigrants i l'esquerra en general. No és casual que partits com el de Le Pen, encara que ara dividit, prenguéssin avantatge al mateix al PCF al cinturó industrial de París, i ho acabem de veure amb l'ascens espectacular de l'extrema dreta a Àustria.

Però aquesta mateixa lògica de polarització -que fa qüestionar cada cop més el sistema parlamentari-, és la que genera una necessitat de resposta des de l'esquerra. I la negativa dels PC's a trencar amb l'estalinisme sumada al gir a la dreta ofereixen una possibilitat al trotskysme de diàleg amb els treballadors i la joventut i una possibilitat de construir-se. És responent a aquesta realitat, que més d'un milió de treballadors i joves a França donaven el seu vot a qui s'identificava en la lluita per la revolució: la candidatura trotskysta de LO-LCR. I el procés no és exclusiu francès. A Portugal (veure article en aquest LI) hi ha una candidatura d'un signe similar, el Bloc d'Esquerres, a la que les darreres estimacions de vot li donen el mateix -entre el 2 i 3%- d'EUiA aquí.

A l'Estat espanyol estem molt endarrerits en aquest procés, pel llarg període de desmobilitzacions que estem vivint mentre el Govern segueix aplicant una política al servei de la patronal. Respecte de França la diferència de ritmes és enorme, però el procés de fons que provoca la crisi capitalista és el mateix. Per això no és casual que comencem a veure -mentre ens diuen que *España va bien*- brots de racisme al servei de la recomposició de l'extrema dreta. Calen tots els esforços per a que la falsa tranquil·litat en que vivim doni pas a nous processos de mobilització i a la reorganització d'una esquerra revolucionària. És aquesta la tasca que tenim per davant.

**¿Pot ser és que ja és impossible omplir l'espai d'una esquerra lluitadora i revolucionària?
Estem convençuts que no és el cas...
Calen tots els esforços per a que la falsa tranquil·litat en que vivim doni pas a nous processos de mobilització i a la reorganització d'una esquerra revolucionària.
És aquesta la tasca que tenim per davant.**

Sanció a dos sindicalistes a Girona

Dos companys del Sindicat Intercomarcal d'Activitats Diverses de CCOO i membres de l'executiva han estat suspesos com afiliats per 6 mesos. Les raons exposades per la direcció del Sindicat són el seu caràcter i desobediència provocant "insults greus a membres de la direcció del sindicat comarcal i de la Federació i delegats" (Resolució del sindicat intercomarcal d'Activitats Diverses de Girona) per un costat, i per un altre haver escrit un article defensant el seu punt de vista en el periòdic obrer "El Militante" provocant "el desprestigi i atacar la imatge de CCOO amb comentaris públics a assemblees de treballadors, afiliats i mitjans d'informació"(cit).

La Secció Sindical de MUSERSA de CCOO ha fet una crida de suport als companys sota el títol "Per la democràcia interna a CCOO" explicant els fets i denunciant els motius que han estat causa de la sanció i demanant que s'enviïn faxes a la secció sindical i a l'executiva de la Intercomarcal de CCOO de Girona

exigint l'anul·lació de qualsevol expedient sancionador. Alhora convoquen una assemblea de delegats i afiliats el dimecres 6 d'octubre al Centre Cultural L'Estació per tractar el tema.

Lluita Internacionalista que compta amb companys afiliats a CCOO, ha escrit una carta a l'executiva de CCOO de Girona rebutjant la sanció als companys per fer ús de la llibertat d'expressió i opinió amb posicions diferenciades a la majoria en un mitjà o en un òrgan (assemblea, executiva...), i demanant que es garanteixin als companys, Salvador i Ana, tots els drets democràtics per la seva defensa com és recorrent als organismes corresponents que tot treballador/a, té en el seu sindicat - Comissió de Garanties de la CONC-. Mentre no es resolgui demanem l'anul·lació de l'expedient sancionador

A CCOO de Girona no és el primer cop que es sanciona o es preten sancionar companys del sindicat. Només cal recordar els intents de sancions a companys d'Administració Pública i de Telefònica i a membres d'EUiA, responsabilitzant-los d'una acció de boicot a l'acte majoritari del 1r de maig de 1998, per part de persones que acompanyaven el seguici de la Mesa Cívica; en cap moment l'executiva va valorar objectivament quina va ser l'actitud dels companys davant els fets. Cal esmentar que l'actitud d'EUiA va quedar molt negativament compromesa ja que membres de l'executiva i a la vegada d'EUiA no van donar suport, ans el contrari varen signar perquè s'apliquessin les sancions.

Miquel Blanch

Un nou pacte CCOO-Administració

En nom de la majoria dels serveis públics es realitzen acords entre l'Administració i els Sindicats. Com ells mateixos diuen es tracta d'aconseguir una Administració que respongui a les noves demandes

socials, per això l'objectiu és una major eficàcia en la prestació dels serveis i més eficiència en la gestió, vanagloriant-se del que han aconseguit a través dels plans de formació per als empleats públics, de les millores selectives per als més desfavorits, d'un Estatut de la Funció Pública, que si bé regula la situació del conjunt dels empleats públics deixa molt que desitjar per tal de resoldre els problemes laborals i professionals de tots nosaltres. En la mateixa dinàmica de falta de participació dels treballadors en la negociació del que se suposa ja aconseguit, s'emmarca l'últim acord CCOO-Administració per als empleats de l'Estat. Increment salarial d'un 2% i 18.000 milions de fons per regular i premiar la productivitat, no se'n recorden del poder adquisitiu perdut en els últims anys per l'increment salarial únic dels pressupostos generals de l'Estat. L'agilitat i l'eficàcia en l'Administració, davant les noves demandes socials, es pretén pagar amb productivitat, mentre disminueix les plantilles fixes en les Administracions donant-se una disminució en la qualitat i en els serveis, que l'Administració pretén resoldre amb l'increment de la productivitat dels ja actius, premiant-nos, solució

que suposa un deteriorament de les nostres condicions laborals. La veritable solució és l'increment de les plantilles fixes, perquè significa la millora de les condicions laborals i professionals dels empleats públics i disminueix l'atur i l'ocupació precària. Juntament amb aquesta mesura s'hauria de plantejar la jornada de 35 hores creant-se milers de llocs de treball.

Aquestes són mesures que l'Administració, conseqüent amb la seva política conservadora, no aplicarà mai per la via de la negociació. Els nostres principals problemes com a treballadors: les mesures de les Reformes Laborals contra nosaltres i la política sindical de CCOO i UGT de negociació. Perquè no se'n recorden del seu paper d'organitzacions dels treballadors en un sistema, el capitalista, que conseqüent amb el seu paper deixa les seves engrunes als treballadors. Per això realitzen pactes

en els quals nosaltres no participem, realitzen l'acord marc que condiona les negociacions col·lectives de les diferents Administracions Públiques i, com en aquest cas, resolen pactes sectorials a nivell estatal que condionen la unificació de les nostres reivindicacions i la lluita conjunta per les mateixes.

Per aconseguir la recuperació del poder adquisitiu, aturar les privatitzacions del sector públic, evitar el deteriorament dels serveis públics, progressar en la millora de les condicions laborals i professionals, jornada de 35 hores sense pèrdua de sou, amb increment de l'ocupació pública fixa.... haurà de canviar la dinàmica i els mètodes de la negociació. Cal la participació de tots els treballadors en decidir les plataformes, unir a la negociació la mobilització, cap firma sense la participació dels treballadors a través de l'Assemblea.

Marga Olalla

Els treballadors de SOGECABLE per la unitat laboral

El comitè Intergrup Sogecable, que agrupa els comitès d'empresa de Sogecable SA, Canal Satélite Digital, SL, CAT SA y CINTV SL-CNN+, està exigint un conveni col·lectiu que ampari els més de 2.000 treballadors del grup Sogecable. Denuncia una sèrie de situacions inacceptables: que hi hagi treballadors sense contracte, contractats a través de les ETT's, que treballin en condicions penoses.... o que s'hagi recuperat el treball excessiu i precari.

Fins ara la direcció al·lega, per oposar-se a aquest conveni, "que el grup Sogecable no existeix", però no obstant el passat dia 21 de juliol aquest grup va iniciar la seva cotització en Borsa, i es nega a donar una paga de beneficis argumentant tot el contrari: "que Sogecable com a grup ha tingut pèrdues". És reconegut pel grup i pels mitjans financers i de comunicació que Sogecable és al capdavant de les empreses audiovisuals que gestiona el Grup Prisa. Segons un article aparegut publicat a El Mundo el 21 d'abril, "a part de Canal Satélite Digital i Canal Plus, Sogecable participa també en empreses com Gesport, Audiovisual Sport, Citsa, Catsa o Sogepag". Sembla clar que la voluntat de Sogecable segueix essent la disgregació de la companyia perquè això li permet desfer-se de treballadors fixos i amb drets adquirits i crear empreses que substitueixin aquests per contractes en precari, de dies o setmanes i sous molt més baixos.

Únicament amb la Unitat Laboral del Grup defensarem els nostres llocs de treball i començarem a donar els primers passos contra la precarietat en què ens trobem més del 50% dels treballadors del Grup i, sobretot, aconseguirem la força extraordinària que suposa ser 2.000 treballadors. Aquests són els motius fonamentals i de fons pels quals l'empresa es

nega a negociar. Sabem que no serà fàcil, però també som conscients que és l'únic camí.

Mara R.

JUDICI L'11 DE NOVEMBRE

El proper 11 de novembre tindrà lloc a la Sala del Social de l'Audiència Nacional el judici del conflicte col·lectiu, presentat pel Comitè d'Empresa de Sogecable, sobre la paga de beneficis que va ser retirada als treballadors argumentant les pèrdues del grup.

ESTRATEL

Estratel és una empresa amb capital 100% Telefònica que atén els serveis d'atenció i informació al client de Telefònica (1004, 1002, Moviline, 1003, Pymes, Pàgines Grogues i Blanques, Telemòbil...) i altres (Venca, 010, Ajuntament de Barcelona, campanya electoral PSC, Barcelona Activa...)

Els treballadors d'Estratel (aproximadament 8.000 a nivell estatal) cobren al voltant de 70.000 pts per efectuar el mateix treball pel qual els treballadors de l'empresa matriu (Telefònica) cobren més del doble. Aquesta situació és precària, encara més si tenim en compte que a Estratel no hi ha treballadors fixos, els contractes temporals (circumstàncies i obra) per a serveis que, en la majoria dels casos, són permanents. Tot això contribueix a l'eliminació de llocs de treball estables a Telefònica i a que les xifres de l'atur disminueixin (en el 1998, a Barcelona, per a 1.800 lloc de treball Estratel va realitzar 18.000 contractes).

Tota aquesta situació ve recolzada pel conveni de Telemàrketig, firmat en el 1998 per CCOO i UGT, i gràcies també a les cartes enviades per aquests "sindicats" als treballadors d'Estratel dient-los que no es deixessin enganyar per la CGT (força majoritària a Estratel) i que no secundessin la vaga i accions convocades per aquesta.

Els treballadors d'Estratel, malgrat la precarietat de la seva situació, han realitzat deferents accions de protesta: entre elles quatre vagues (per a l'última d'elles, el Ministeri de Foment va imposar un 40% de serveis mínims) i un tancament del Comitè d'Empresa que va durar del 15 al 30 de desembre de 1998 (tot això sense la menor repercussió a la premsa i amb totes les traves possibles per part de l'empresa).

Ara mateix, els treballadors d'Estratel segueixen lluitant pels seus drets malgrat les dificultats amb l'Administració (cal recordar que presideix Telefònica un amic d'Aznar) i de les pressions de l'empresa i CCOO.

8 d'octubre de 1999.
Secció Sindical de CGT d'Estratel Barcelona

Amb Enrique Mosquera i Francesc Queralt

En LI n.1 i LI n.2 donàvem informació del judici que se segueix contra Enrique Mosquera i Francesc Queralt, delegats de CGT a Telefònica, els quals van participar activament en les mobilitzacions en defensa de les condicions de treball dels treballadors en precari d'Estratel i contra els que demanen més d'un any de presó i multes superiors al milió de pessetes.

La primera convocatòria del judici es va suspendre. Què va passar als jutjats?

L'espectacle dels jutjats fou bastant insòlit. El judici se celebrava per la tarda i a l'inici de l'estiu, malgrat això a l'hora de començar hi havia allà més de 300 persones. Hi havia treballadors/es de Telefònica, d'Estratel, delegats de CGT vinguts en autocar des de diferents províncies. Cal tenir en compte que els sindicats CCOO i SATT i els comitès d'Empresa de Barcelona, a més de la CGT, havien fet un crida pública a acudir al judici, i la gent havia respost.

Francament crec que tanta gent els va posar nerviosos. El jutge havia rebutjat per defecte de forma els testimonis de la defensa i també el celebrar el judici en una sala el suficientment àmplia per a que pogués assistir la gent interessada. Però nosaltres volíem presentar testimonis, per això volíem que poguessin accedir al menys a l'interior de l'edifici dels jutjats.

A l'entrada, la guàrdia civil només permetia el pas a 6 persones: quan havíem entrat els dos acusats i un advocat, i la gent s'apinyava, a l'entrar l'altre advocat la guàrdia civil es va llençar sobre ell expulsant-lo de l'edifici de males maneres. Segons ells ja havien entrat els 6 permessos. Davant d'aquesta actitud els que havíem entrat vam tornar a sortir i aixecarem un escrit al jutge reclamant l'entrada dels assistents, El jutge no es va dignar ni contestar i va decidir suspendre la vista per "incomparecència dels acusats" donant-se la paradoxa que ens va lliurar, a nosaltres, una acta que deia textualment que no estavem allà. Davant aquesta mentida vam fer una denúncia –amb més de 250

signatures- en el jutjat de guàrdia per tal que el jutge es desdigués de la seva mentida. El jutge de guàrdia la va admetre a tràmit i està actualment en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Fins a quin punt valoreu que va ser important la pressió popular que va rebre el jutjat?

Creiem que va ser decisiva llavors i que ho segueix sent. De fet, el que acostuma passar quan el judici es suspèn per "incomparecència dels acusats" és que es dicta ordre de recerca i captura per a aquests, en el nostre cas això no va passar i es deu, sens dubte, a la presència popular davant dels jutjats que va convertir la resolució judicial en una mentida evident.

El fons de l'assumpte és la política de desmantellament de Telefònica. En quin punt estan aquests plans?

Telefònica acaba de signar amb UGT, CCOO i UTS (que són majoria en el Comitè Intercentres) un ERE que, en els fets, és un Acomiadament Col·lectiu de més de 10.000 treballadors, un acomiadament incentivat amb fons de l'Estat (procedents de la butxaca de tothom) en una Empresa amb enormes beneficis.

És ja una qüestió gravíssima que el diner de tothom, i més en concret dels treballadors i treballadores que són els que no poden evadir impostos, serveixi per pagar els ajustaments de plantilla que els grans bancs (actuals propietaris de Telefònica) volen fer a Telefònica per a que es mantinguin els seus nivells de beneficis.

Simultàniament Telefònica ha firmat un conveni, també amb els mateixos sindicats, que impulsa a la gent a acollir-se al ERE (que en teoria és voluntari), i diem això perquè aquest conveni estableix un pla d'adequació de plantilla a les necessitats empresarials amb trasllats forçats, canvis de categoria, tancament de centres. Per exemple, a Barcelona província la majoria de les centrals quedarà sense atendre, sense preocupar-li a la empresa el que això significa per al ciutadà respecte al servei telefònic.

La unitat dels treballadors fixos i eventuais, per exemple Telefònica i Estratel. Quines perspectives i dificultats trobeu en aquesta unitat?

El que està darrera del pla de reducció de plantilla a Telefònica és una conversió real d'ocupació fixa en ocupació precària i esclava.

El sector no para de créixer, les comunicacions ocupen cada dia nous camps i això genera objectivament llocs de treball, llocs de treball que es

cobreixen amb contracte temporal, sous de misèria i horaris a voluntat del patró, mentre que els treballadors fixos i més o menys ben pagats són acomiadats encara que sigui amb un alt incentiu.

Per a cada acomiadat a Telefònica, són contractats temporals 2 o més a Estratel o a una altra empresa del grup. És lògic quan a Telefònica els sous ronden les 200.000 en 15 pagues i a Estratel les 100.000 en 12.

Per això els treballadors de Telefònica i els d'Estratel, el mateix que els d'Airtel, Retevisión o DTG (l'equivalent a Estratel en Airtel) hem de lluitar junts: per un salari igual per a un treball igual, i un contracte fix per a un treball que és fix, que no va a desaparèixer. Això ho concretem en la reivindicació d'un conveni del Sector

de les Telecomunicacions que equipari salaris, condicions laborals i contractació fixa als de Telefònica, que és el millor conveni actualment existent en el sector. Per suposat que aquesta reivindicació és impossible sense la lluita conjunta de la qual ja han hagut alguns exemples com la vaga estatal d'Estratel, que va ser convocada per la CGT també per a Telefònica a Barcelona. No obstant fins el moment hem xocat amb dos inconvenients importants:

-La falta d'una consciència per part de la gent de que som tots treballadors iguals d'un mateix sector, els de Telefònica se senten privilegiats amb el seu lloc de treball en "perill" degut a Estratel.

-L'actitud de les cúpules de CCOO i UGT que han firmat un conveni especial per a aquestes empreses, el Conveni de Telemarketing que legalitza

els contractes precaris, els horaris esclaus i els salaris de misèria. Un conveni a la firma del qual ningú, ni els propis afiliats d'aquests sindicats, ha estat consultat.

Nosaltres, els treballadors de la CGT, que té avui a Barcelona majoria absoluta en els Comitès d'Empresa d'Estratel i DTG (Airtel) estem veient la possibilitat d'impulsar una lluita conjunta, una vaga conjunta del sector i esperem sumar-nos a companys d'altres províncies (a Valladolid també és majoria CGT i a Madrid, en empreses com Capsa i altres, hi ha companys de CCOO amb igual voluntat)

Sabeu la nova data del judici?

Fins el moment no hi ha nova data de celebració del judici, però sabem que serà pel matí i canviarà el jutge al titular del Penal nº6, ja que el magistrat anterior era provisional.

Voleu afegir alguna cosa més?

Simplement agrair a LI el que ens cedeix aquest espai.

"És ja una qüestió gravíssima que el diner de tothom, i més en concret dels treballadors i treballadores que són els que no poden evadir impostos, serveixi per pagar els ajustaments de plantilla que els grans bancs (actuals propietaris de Telefònica) volen fer a Telefònica per a que es mantinguin els seus nivells de beneficis."

Per què presentem una candidatura?

Per dos motius: per impulsar les mobilitzacions en curs i per empènyer la construcció d'una alternativa obrera, internacionalista, contra el govern, la monarquia i el capitalisme. Una candidatura a l'esquerra d'IU (EUiA a Catalunya), per ajudar a construir una esquerra revolucionària

I tenim present el "vot útil" entre Maragall i Pujol.

Els mitjans de comunicació centren tota l'atenció no en els problemes que tenim a Catalunya sinó en qui serà president: Pujol o Maragall. Els programes de PSC-PSOE i CiU no són diferents en les grans qüestions econòmiques i polítiques (va demostrar-ho l'acord polític Pujol-Felipe González de no fa gaires anys) però no fem un igual entre tots dos degut al diferent sector social que tenen al darrera. Des d'aquest punt de vista **preferim la derrota de Pujol**, representant de la patronal.

Però des d'ara cal dir que, **tant si qui guanya és Pujol o Maragall, les mobilitzacions seran la condició indispensable per avançar en la defensa de les condicions de vida de treballadors i joves.** Caldrà mobilitzar-se perquè: avança la precarietat... amb la proliferació dels contractes de les ETTs; es

deteriorenen les condicions laborals; avancen les privatitzacions al sector públic i els retalls de serveis socials; creix el feixisme i els brots racistes contra l'immigrant, i perquè darrera la Reforma de la Llei d'Estrangeria es vol justificar l'augment de la repressió; ha augmentat la repressió contra la joventut: (fets com els de l'Autònoma, moviment okupa, o a Cornellà); continua negant-se el dret a locals i una vivenda digna a la joventut; hi ha militants nacionalistes a les presons i continua negant-se el dret a l'autodeterminació nacional a Catalunya, o Euskadi, com se li nega a Kosova, avui ocupada per l'OTAN, als kurds, als palestins o als timoresos. I perquè tant

el PSOE-PSOC com CiU han estat responsables de la major part de lleis i polítiques que han agreujat aquests greus problemes. **No esperem la solució de les promeses electorals sinó de la confiança en que amb la lluita podrem avançar.**

Com pot ajudar una candidatura a aquestes mobilitzacions?

En primer lloc posant la mateixa candidatura a disposició de qui avui encapçala aquestes lluites. És per això que hem volgut començar oferint-los a aquests sectors els nostres espais a la TV i la ràdio, als quals tenim dret, encara que no compartim la totalitat dels seus plantejaments ni que ells hagin de donar-nos suport electoral. Creiem que aquesta invitació hauria de ser una constant de tot partit que defensi els treballadors i els joves. No és només un recurs d'electoralisme més, doncs companyes i companys nostres d'altres països han demostrat com fer-ho també des dels escons parlamentaris. Alguns ho han acceptat, d'altres no. No obstant el nostre suport – dins les limitacions que tenim- ni comença ni s'acaba amb la campanya electoral.

El nostre segon objectiu és impulsar una alternativa internacionalista, contra el Govern, l'Estat monàrquic i el sistema capitalista. Per què no creiem que hi hagi grups més grans que puguin ocupar aquest espai?

La candidatura de Lluita Internacionalista és una crida a l'organització de treballadors i joves, i diem que cal una altra alternativa diferent del PSC, ara del braç d'IC, o IU (aquí EUiA), una esquerra revolucionària. No ens podem trobar -com a les darreres eleccions i davant la guerra a l'ex Iugoslàvia- havent de triar entre qui donava suport a Solana-OTAN i els bombardejos contra la població civil kosovar i sèrbia, com tampoc la d'Anguilla que justificava i amagava la política de neteja ètnica de Milosevic, ambdós negant el dret d'autodeterminació i autodefensa del poble kosovar. Del PSOE ja n'hem parlat amb anys de govern (Reforma Laboral, suport OTAN, repressió a Euskadi i Catalunya, guerra bruta, corrupció...) però hem vist també a IU privatitzant en Ajuntaments que governa, amb treballadors en precari, donant suport a la repressió de la policia contra l'esquerra abertzale basca, sense una política clara de confrontació amb el règim de la Monarquia, que ha anat abandonant tot programa anticapitalista i es limita a recollir les consignes que van caient del programa del PSOE... aquesta no pot ser l'alternativa de l'esquerra.

Votar? Sí, també votar!

Moltes companyes i companys rebutgen la idea de votar perquè, ens diuen, estem legitimant un sistema del qual sempre surten els mateixos perdedors. I tenen raó, d'aquest mecanisme d'eleccions no surtirà un sistema que beneficiï el treballador i el jove, és a dir, a la majoria. Però, creiem que hem d'utilitzar tots els recursos per a lluitar contra aquest sistema.

Nosaltres pensem que l'abstenció no ajuda a construir res nou, simplement satisfà el rebuig personal. Però no és suficient. El dia que les eleccions barrin el camí per a una altra realitat més democràtica (organismes de representació directa) no tindrem cap dubte en lluitar per al boicot de les mateixes, però – malauradament- aquest no és el cas avui.

Però, i Pujol?

Hi haurà companys que creuen que la millor manera d'utilitzar el seu vot és per expulsar Pujol del Govern, amb el vot Maragall o IC a Barcelona. És prou legítima aquesta aspiració, però nosaltres pensem que els "vots útils" d'avui sempre han acabat en el desencís del demà (ja va passar amb Felipe González) i que la millor manera d'emprar els esforços, i també el vot, és per preparar el futur tot donant el suport a la construcció d'una alternativa que defensi realment els interessos de la joventut i els treballadors.

Els nostres trets bàsics són:

LI defensa el dret de la nació catalana a l'**autodeterminació**, és a dir, a que lliurement decidim el nostre futur i les relacions que volem establir amb els altres pobles i nacions. L'autodeterminació no té espai dins la Monarquia ni dins la seva Constitució. Lluitem contra l'Estat monàrquic, per la llibertat dels lluitadors bascos i catalans empresonats com en Benjamí Ramos.

LI defensa un **programa d'urgència contra l'atur i el treball precari**. Amb l'aplicació immediata –entre altres- de les 35 hores setmanals per llei sense pèrdua de sou, amb la conversió de les 5 diferencials en treball estable i nova contractació. Tancament de les ETT's i la subcontractació. La derogació de les Reformes Laborals i la integració en plantilles dels eventuais. Un pla que acabi amb la sangonera de l'especulació, nacionalitzant la banca i la gran empresa per posar tots els recursos en la producció i l'obra pública amb la finalitat de satisfer les demandes socials.

LI defensa el sector públic, **contra les privatitzacions**. Per la sanitat, l'ensenyament i l'empesa pública.

LI defensa l'immigrant, contra el racisme i les lleis que el criminalitzen i persegueixen. Per la **derogació de la Llei d'Estrangeria**: pels plens drets polítics, laborals i socials dels immigrants.

LI defensa un programa del **jovent**, de les condicions de treball, vida i estudi. Pel dret a la vivenda digna sense especulació del sòl i a locals socials sense control institucional.

LI defensa un programa **internacionalista**, perquè no hi ha solucions aïllades i el resultat de la lluita d'un poble o d'una vaga obrera té repercussions immediates en el nostre present. Un programa **solidari** amb els treballadors i els pobles (per la independència de Kosova, el Timor o Kurdistan, ...). Volem un món sense fronteres, des de la més àmplia llibertat de tots els pobles.

LI defensa un programa **antiimperialista**, contra les intervencions del EEUU i les potències, ja siguin amb el seu nom, o bé sota el nom de l'OTAN o l'ONU.

LI defensa un programa que avanci cap al **socialisme** que res no té a veure amb l'estalinisme que per dècades va convertir l'exURSS, Xina o els Estats de l'Est europeu en presons de treballadors i pobles.

Fes del teu vot una eina de lluita.

Si estàs d'acord en els nostres plantejaments, si creus que hi ha d'haver una alternativa a l'esquerra d'IU-EUiA com la que s'ha aixecat a França a les darreres eleccions (amb cinc diputats trotsquistes), demanem en primer lloc que et posis en contacte amb nosaltres, que et subscriguis a la nostra premsa, que vinguis a les reunions i xerrades, però també que el 17 d'octubre ens votis en aquestes eleccions.

vota

LI

Lluita Internacionalista (L.I.T.-C.I.)

Llibertat Benjamí Ramos!!

En Benjamí Ramos Vega fou detingut a Berlín el 28 de gener de 1995 per la policia alemanya, en col.laboració amb l'espanyola, sota l'acusació de pertinença a banda armada i fou empresonat a la presó de Moabit durant 16 mesos en condicions extremadament dures d'incomunicació total.

Les autoritats espanyoles van demanar l'extradició, que fou negada pels jutges alemanys perquè entenien que a Espanya es tortura, segons el resultat dels informes aportats pel Comitè de Solidaritat amb en Benjamín a Berlín.

En Benjamín fou extradit a Espanya el 6 de juny de 1996, després de la visita de l'aleshores president del Govern Felipe González al seu amic Köhl, i després de pactar una sèrie de condicions que en cap cas s'han complert (per exemple que no fos torturat, que rebés una alimentació d'acord amb la seva condició de naturalista, que no fos acusat a partir de declaracions aconseguides d'altres persones sota tortura, que no fos aïllat, etc.)

El judici no pot qualificar-se d'imparcial perquè va tenir com a fiscal Fungairiño (defensor a ultrança de Pinochet) i com a jutge Megier (conegut per l'adició a l'antic règim de Franco). L'acusació demanava 42 anys per col.laboració i per tinença d'armes i falsificació de plaques de matrícula. La defensa va desmuntar, punt per punt, totes les acusacions i va demostrar que aquestes s'havien aconseguit sota tortura. El judici fou seguit per 13 observadors alemanys que titllaren de farsa el judici.

Entrevista amb Etel i Enrique, familiars d'en Benjamí Ramos

Quina és la situació d'en Benjamín avui?

El trasllat a la presó de Quatre Camins des d'Alcalá-Meco suposa una millora, perquè se sent encara més acompanyat, si és possible, en e

Estar a prop de la família i els amics. Se'l pot visitat dues vegades per setmana (dissabte i diumenge), mantenir el vis a vis de cada mes, també ha passat a un segon grau: això representa no tenir la comunicació intervinguda, ja sigui telèfon, correspondència, gravacions i escoltes als locutors..., i millor qualitat del menjar.

Veieu alguna possibilitat legal d'exigir la seva llibertat immediata?

Desconeixem quins articles poden ajudar a exigir la seva immediata sortida en llibertat, encara que sabem que l'article 92 de la Constitució diu que els presos malalts greus han de ser excarcerat. Ell és seropositiu i pateix una greu anèmia.

Com valoreu el procés seguit respecte els presos polítics bascos?

El procés de l'Estat cap als presos bascos és una presa de pèl al poble d'Euskadi. Dins de les presons es tortura sistemàticament de mil maneres, i no només als presos, sinó també als familiars i amics que els van a veure.

Pot afectar el procés actual a Euskadi a l'evolució de la situació d'en Benjamín?

El procés actual a Euskadi sí que pot afectar en Benjamín i viceversa. Per una banda si Euskadi prengué la paraula sobre el tema dels presos i deixés de banda Madrid, d'altra banda si la Generalitat alliberés en Benjamín de forma immediata i l'alliberés de càrrecs, això establiria un precedent per emular per Guernica.

Com valoreu la resposta popular d'organitzacions a favor del seu alliberament?

La resposta popular davant del cas d'en Benjamín, no és només cosa de les organitzacions, és cosa de tots, però l'Estat ha influït de forma psicològica de tal manera que no ha deixat que la gent i les organitzacions se n'informin adequadament; només uns quants que el coneixien van donar la cara des d'un principi i comptades organitzacions, encara que minoritàries o de poc pes polític.

És des de finals de l'any passat i principis de l'actual que s'ha iniciat una campanya i es comença a entendre què és ser un internacionalista.

Quins són els nous actes que teniu previstos?

Xerrades informatives: Els actes són tots a les 19 h.
16 d'octubre: a Ballcarca: Av. Hospital Militar, 49 Bama
23 d'octubre: a Sabadell: Ateneu Insurrecte (Casa Okupa) c/ Doctor Puig, 30

30 d'octubre: a EUSKAXEA (Barcelona), a prop del Fossar de les Moreres

21 d'octubre, diumenge: manifestació i marxa des de l'estació de RENFE (Línia Girona) fins a la presó de Quatre Camins: a les 10,30h.

27 de novembre: Concert a les Cotxeres de Sants.

Alguna qüestió més per afegir?

Esperem que de dia en dia la gent i els grups i partits perdin la por al "desordre de l'Estat" i treballin no només per la llibertat d'en Benjamín, sinó que treballin perquè no hi hagi presos polítics en aquesta presó de pobles que és l'Estat Espanyol.

Amb AOI al costat dels miners de Kosova

Fora la KFOR!!

Amb la recepció d'aquesta carta, Ajuda Obrera Internacional –Ajuda Obrera a Bòsnia-, ha continuat la seva campanya de solidaritat amb Kosova, posant tots els seus esforços per tal de respondre als miners de Trepca. Nosaltres, ens afegim a l'ajuda i fem, des d'aquestes pàgines, una crida a tots els nostres lectors per tal que responguin també als miners. Feu arribar còpies dels vostres fax al 93- 296 68 89 o, si ho feu per e-mail, a l'adreça: aob@retemail.es

"Sindicat Miner 'Trepca' (Kosova)

Crida de Solidaritat

A Kosova vivim avui un període de «post-guerra», tot i que alguns paramilitars, militars i policies que són responsables d'haver massacrat els albanesos encara són actius a diverses parts de Kosova i sobretot al poble miner de Mitrovica.

L'empresa més gran de Kosova és «Trepca», basada en l'explotació de riques mines a Kosova. Sota la Constitució de l'antiga Iugoslàvia aquesta companyia era considerada «propietat social», és a dir, pertanyia als seus treballadors. Tanmateix, tots els assalariats albanesos van ser acomiadats el 1990.

Durant aquests darrers anys el nostre sindicat ha intentat protegir la propietat dels miners i fer valdre el dret dels miners de tornar a la feina. Durant molts anys aquesta reivindicació va ser dirigida contra el règim de Milosevic, ara tenim un nou problema: les tropes de la KFOR (Kosova Force) francesa han ocupat les nostres mines i les plantes de processament i ens impedeixen accedir-hi.

Durant aquests anys els miners hem perdut tot el que havíem creat amb el nostre esforç. Ara les nostres famílies no tenen res. El darrer any 33 membres del nostre sindicat han estat assassinats, 11 estan desapareguts i moltes de les nostres cases han estat destruïdes.

Teníem l'esperança que després de la guerra, amb la fi de la violència organitzada per Milosevic, podríem recuperar el control de les nostres mines i fàbriques, que són la nostra propietat, i tornar a la feina. Hem dissenyat plans per restablir la producció, inclòs un pressupost per aconseguir la maquinària necessària, etc, però malauradament la Comunitat Internacional sembla no reconèixer els nostres drets i ens tracta com a inquilins a la nostra propietat. Tot i que hem preparat el nostre pla de restabliment de la producció, que afavoriria el conjunt de la comunitat de Kosova, especialment els miners, les tropes de la KFOR francesa ens han impedit entrar a la mina, fins i tot per evitar les inundacions.

Hem tingut reunions amb la KFOR i la UNMIK (Missió

de les Nacions Unides a Kosova), però no hem pogut obtenir cap acord. És per això que el darrer 27 de juliol vam manifestar-nos al davant de la mina amb la consigna «Deixeu-nos treballar i viure de la nostra feina. No són mandrosos i no volem dependre de l'ajut exterior. Les mines són propietat nostra».

Malgrat les nostres protestes encara estem acomiadats. Per això si volem avançar amb les nostres reivindicacions necessitem suport i solidaritat internacional. Estem preparant més protestes i marxes i, si no aconseguim res, estem disposats, si cal, a començar una vaga de fam a la porta de les mines.

La nostra campanya en defensa dels drets dels miners i altres treballadors, no és només per als albanesos sinó per al conjunt d'assalariats de Trepca, exceptuant els qui han comès crims de guerra.

Per això us demanem que us poseu en contacte amb nosaltres per fax o e-mail, per donar-nos el vostre suport. Així us tindrem informats dels nostres plans.

Com que totes les comunicacions amb Kosova estan malmeses, poseu-vos en contacte amb els nostres companys al Regne Unit:

fax ++ 44 (0)161 226 0404
email work2@workersaid.org

Si ens podeu ajudar econòmicament sisplau envieu les donacions a:

Durham National Union of Mineworkers, PO Box 6, The Miners Hall, Durham. DH1 4BB, UK.

Per detalls sobre transferències: fax ++ 44 (0)191 2330578."

Mitrovica, setembre 1999

Xhafer Nuli
President del Sindicat Miner

ENLLUITA

Es reemprèn la guerra a Txetxènia

Genocidi al Daguestan

Al centre del titulars mundials va estar durant setmanes l'escàndol del blanqueig de diners de la màfia russa al «Bank of New York», i en el qual estaven implicats alts funcionaris del govern rus. Es va fer pública la denúncia de comptes milionaris en bancs suïssos pertanyents a l'elitsin i a les seves filles, regalats per un empresari estranger agraït pels suculents contractes amb el Kremlin i la fuga a l'exterior de més de \$5 mil milions provinents dels crèdits de l'FMI per alts ministres del govern rus.

Mestrestant, a Rússia, es desenvolupa un fet molt més tràgic i escandalós: el nou **genocidi en la guerra de Daguestan**, latent des de feia més de dos anys i que només les reiterades bombes que van esclatar en vivendes populars de Moscú, Rostov del Don i altres ciutats (amb el tràgic balanç de més de 300 morts) arribaren a la primera plana de la premsa mundial.

Rússia és un botí inesgotable d'immensos recursos naturals per a l'expoliació colonial per part de les grans multinacionals. Daguestan és una República plurinacional, integrada a la Federació Russa, que limita al llarg de 600 Km a l'oest amb Txetxènia i a l'orient té gran part de la costa russa sobre el mar Caspi.

D'acord al tractat per a l'explotació del petroli del Caspi (entre Azerbaïdjan, Kazajstan, Turkmenistan, Rússia i Iran) el volum d'aquest jaciments marins es reparteix proporcionalment al perímetre de costa de cada país sobre el mar Caspi.

És aquesta la principal raó per la qual les potències imperialistes estan tan interessades en la regió i un dels motius pel qual el govern rus va emprendre aquesta nova i costosa (en mitjans i en vides) campanya militar repressiva.

L'origen del conflicte

Cal distingir entre els grans interessos econòmics i geopolítics en joc, **l'origen social del conflicte** i l'excusa que detona la repressió dels «federals», com ara anomenen a les tropes russes.

Dins del petit territori d'aquesta paupèrrima república, la població de la qual és predominantment musulmana, cohabitaven un centenar de pobles diferents, inclòs txetxens *akiynes* a la zona de Jazaviurt.

A la regió muntanyosa de Novolaksk, Karamají i Txabanmají, fonamentalment camperoles, dedicada a l'agricultura i ramaderia, fa diversos anys la població es va aixecar contra el poder central de la república i va formar els seus propis òrgans de poder armats desconeixent a la policia i guardant l'ordre amb les seves pròpies milícies. Avui, el panorama general de la república és de cada vegada majors tendències centrífugues, tant del poder central com de l'oficial de Daguestan.

Els habitants d'aquestes zones «alliberades» són

majorment de pobles *avares i darguines*. A més, molts dels membres d'aquestes nacionalitats són musulmanes *vajjabites*, una branca radical de l'Islam. En conjunt aquesta branca abarca fins el 10% de la població total de Daguestan.

Però seria erroni dir que es tracta d'una insurrecció *vajjabita*. Més bé la insurrecció de Novolaksk, Karamají i Txabanmají engloba diferents grups de l'islamisme fonamentalista que van formar comunitats *dzhamaat* i que viuen segons la llei del *shariat*.

Aquesta ideologia i organització són només l'embolcall d'una profunda crisi social que abarca tot Daguestan i són el fals canal per a la rebel·lió que s'extén a la resta del Caucas. Daguestan és, amb certesa, una de les regions més pobres de Rússia. Que va quedar aïllat de la resta de Rússia amb la guerra de Txetxènia i les pèrdues econòmiques que llavors va patir van ser immenses, semblants a les de la pròpia Txetxènia, amb l'aggravant de que després de la guerra no va haver cap compensació. Actualment la situació és catastròfica.

La desocupació és de més del 60%. D'acord amb les dades oficials, per a una vacant es presenten 37 persones. Més del 70% de la població viu sota el nivell de pobresa. El robatori, el segrest i les bandes mafioses són branques integrants de la vida econòmica daguestana, i els quotidians atemptats amb explosius i l'assassinat per encàrrec són característiques de la seva vida política. Per si calguessin més calamitats, fa poc, el territori va ésser castigat per un terratrèmol i dos anys de gran sequera.

L'ínnestable poder a Daguestan està dirigit per un acord de grups ètnics i confessionals, clans familiars i mafiosos que funcionen en un Consell d'Estat. No hi ha president, però sí un jefe parlamentari del Consell. La cúpula estatal té els seus interessos econòmics i polítics amarrats a Moscú. La majoria de la població sent una profunda nostàlgia per l'època soviètica i molta desconfiança envers els líders txetxens.

El detonant

Fa temps que el govern rus té pendent sufocar els camperols insurrectes de Novolaksk, Karamají i Txabanmají i «estabilitzar» Daguestan. És en aquest marc que la invasió del líder txetxè Shamil Basaev (opositor de l'actual president de Txetxènia), junt al comandant jordà Jattab i mils de guerrillers islàmics, a la regió daguestana de Botlija –prop de la frontera amb Txetxènia– va servir de pretext i detonant per a la contraofensiva repressiva federal.

Després de més d'un mes de guerra a gran escala, amb l'aviació russa bombardejant aldees, l'artilleria pesada i llençacohets colpejant, al principi, les zones ocupades per la guerrilla islàmica i després les zones insurrectes de Novolaksk, Karamají i Txabanmají, l'operació de «neteja de bandits» es va convertir en genocidi d'aquests pobles.

Basaev i les seves tropes compten amb armament modern i recolzament financer del grups mafiosos que extorsionen inclús a burgesos txetxens de la nombrosa diàspora. També compten amb el recolzament de les burgesies islàmiques, com el saudita Ben Laden. Proclamen el pla de la “Gran Ichkeria”, nom que donarien al futur Estat islàmic txetxè que, amb capital en Jazaviurt, abarcaria des del mar Negre fins el Caspi. Els seus mètodes terroristes de venjança, amb bombes de destrucció massiva a Buinaksk, Daguestan i contra la població russa van servir per generar una gran confusió en les masses, majoritàriament esclaves, que configuren el caldo de cultiu per organitzar “pogrom” anticaucàsics a qualsevol ciutat de Rússia.

Això va servir al govern per véncer el síndrome de la derrota de Txetxènia i utilitzar els mitjans més brutals,

no només contra els guerrillers de Basaev, sinó contra els insurgents daguestanesos. Els camperols de Novalaksk, Karamají i Txabanmají no tenien res a veure amb els plans de Basaev i li van demanar que es retirés de les seves zones (sobre això tenim testimonis fidedignes). Però el govern federal i el de la república van aprofitar la confusió creada per l'ocupació i els brutals atemptats, per armar als propis indignats daguestanesos que s'allistaven com a voluntaris contra els invasors txetxens al seu territori.

Tràgic balanç

El resultat provisional d'aquesta guerra és: massacre de milers de camperols daguestanesos, entre ells de moltes dones i nens. Milers de refugiats al Daguestan. Les poblacions insurrectes estan ocupades per les tropes federals. Les forces txetxenes de Basaev van fugir amb grans pèrdues (prop de dos mil morts) i es van reagrupar a l'altre costat de la frontera. L'aviació russa continua el bombardeig de les bases de Basaev en territori txetxè amb més víctimes entre la població civil. Les baixes a l'exèrcit federal i les tropes especials de policia són molt nombroses, en especial de soldats rasos, i són incomptables les morts de milicians voluntaris daguestanesos.

A les ciutats fustigades per les bombes hi ha milers de damnificats sense cases, ni roba. Creix la xenofòbia i els controls policials a la població. Es fan requisos de domicilis, dipòsits i oficines, tots els viatgers –en especial els del Càucàs i els que provenen d'altres repúbliques de l'exURSS- han de tornar a registrar-se, etc. Les mesures afecten sobretot als obrers immigrants i venedors de les fires i mercats. La humiliació per motius racials creix dia a dia.

Per altra banda, plouen les denúncies contra el ministre de defensa, per l'enviament al front de reclutes sense experiència. Tatarstan, república de la Federació Russa de majoria musulmana, va suspendre el reclutament en el seu territori fins que no retornin de Daguestan tots els reclutes.

Creix el fantasma d'una nova guerra total per esborrar Txetxènia del mapa. Es concentren tropes des de tota Rússia envoltant Txetxènia. Per la TV estatal parlen “especialistes” que criden a “aniquilar els humanoides terroristes”. Els militars i serveis secrets tenen plenes atribucions per actuar de forma indiscriminada. Les mares de soldats han format un moviment que s'anomena “mocador blanc” per rescatar als seus fills del front de Daguestan.

Campaña electoral i profunda crisi de poder

En el marc de la conjuntura electoral, la crisi de poder de

Rússia s'aprofundeix amb remors sobre la renúncia anticipada de Ieltsin. Les baralles de rapinya entre grups capitalistes s'intensifiquen i les denúncies públiques entre oligarques i la “família” (nom amb el qual es designa l'entorn de Ieltsin) arriben a escàndols com l'acusació al magnat Berezovsky (major accionista d'Aeroflot) de traïció a l'Estat per mantenir relacions amb la guerrilla txetxena.

Mentrestant la policia recorre les cases populars buscant bombes i “terroristes” i s'anima als jubilats de les forces de seguretat a seguir les seves “funcions” com a informants de la policia. Altres esquadrans de forces policials s'encarreguen de la destitució forçada del director del monopoli estatal de transport de petroli “Transneft”, per posar en el seu càrrec a directius dels monopolis petrolers privats “Lukoil” i “Sibneft”.

La Duma i les seves principals fraccions, amb el PCFR al davant, recolzen la “valentia” i els “esforços estabilitzadors” del govern del premier Putin (exjefe del KGB que va reemplaçar al general Stepashin) a Daguestan. Aquests esforços inclouen el bloqueig total a Txetxènia amb un “Cordó sanitari” militar i la possible invasió, després d'un període de bombardejos massius imitant l'OTAN. Les fraccions nacionalistes i stalinistes clamen per liquidar als “bandits” terroristes

dins de Txetxènia.

La guerra a Daguestan contrasta amb el marc de **relativa calma** de la lluita de classes a la resta de Rússia. Diem relativa perquè són dotzenes les vagues de resistència (en especial docents i miners) i les vagues de fam i mobilitzacions aïllades amb tendència creixent. Però la guerra, la confusió propagandista i les mesures policials agraven la cojuntura desfavorable per a les masses.

Per altra banda, dins d'aquesta conjuntura i a escala d'una reduïda avantguarda política, un fet important fou la Conferència Constituent del "Moviment per un Partit Obrer" (7/8.08.99). Van participar-hi més d'una dotzena de petits grups (inclosos alguns trotskistes) i organitzacions d'esquerra marxista i sindicats amb certa implantació en l'activisme de la classe obrera i la joventut que trenca amb els aparells burocràtics i stalinistes. En total els grups participants organitzen alguns centenars de militants de diverses regions de Rússia, i en menor mesura Kazajstan i Ucraïna. És un fenomen progressiu, complex i, per suposat, ple de contradiccions internes.

Pavel Slutzky

Marroc

Prou repressió!

Sota un govern socialdemòcrata, el nou rei de Marroc, Mohamed VI, ha acompanyat les seves "democràtiques" promeses amb la repressió contra els treballadors i els pobles marroquí i saharauí. No són coincidències: és la constant de tots els règims expansionistes, que alhora que actuen contra els pobles als quals oprimeixen ho fan també sobre la seva pròpia gent. Així ho hem vist a Sèrbia, a Indonèsia o ara a Rússia. El Marroc no és diferent.

Fa només una setmana enviàvem la nostra solidaritat amb els 21 treballadors detinguts de l'empresa "AVITIMIA", situada a Ain Aquada (a 30 km de Rabat), propietat de l'excomissari de policia Abdezarrak Chaloui. Ell mateix, acompanyat pels seus homes, i amb la col.laboració de la policia i la Força Auxiliar, van atacar els treballadors que lluitaven pels seus drets laborals i sindicals, i detingueren aquests 21 companys (entre ells 7 dones) que, empresonats a Saleh, foren sotmesos a tortures i tractes vexatoris. No es tracta d'un fet aïllat, ja que el propi Codi Penal marroquí amb el qual legisla l'actual govern sota les ordres del monarca considera la vaga un delictes (art. 288).

El 8 d'octubre enviàvem un nou comunitat, aquesta vegada contra la criminal repressió marroquí als territoris ocupats del Sàhara, sobre els treballadors de l'empresa de fosfats i els estudiants que s'estan mobilitzant des del 22 de setembre. El Aaiun es troba assetjat: ja hi ha tres morts i més desapareguts, en un clima de terror que només ens recorda la continuació de la neteja ètnica iniciada fa anys i que avui es podria accelerar davant la repetidament aplaçada convocatòria de referèndum de l'ONU que s'acompliria l'any 2000. La mobilització en resposta a aquests fets ha estat ràpida; esperem que aquesta vegada, a més, no es torni a cridar a confiar en les instàncies imperialistes (s'anomenin ONU o OTAN) per defensar un poble que, des de fa 25 anys, ha estat massacrada amb la seva complicitat.

Eleccions generals a Portugal

Quan encara ressonen les massives mobilitzacions que van sacsejar Portugal en solidaritat amb Timor, unànimement catalogades com les més grans que ha viscut el país des de 1975, estan per obrir-se els col·legis electorals per a les eleccions generals. En aquest context vam sol·licitar, als nostres companys de la LIT-CI a Portugal, un article que reflecteixi les alternatives que es presenten als treballadors i joves. Des de la seva participació en el Bloc d'Esquerra ens fan arribar aquest material que transcrivim.

Alguna cosa nova... a l'Esquerra

A l'esquerra veiem un PCP a la defensiva, oscil·lant entre l'objectiu d'aconseguir un lloc en el govern socialista i la necessitat d'enfrontar-se -en la campanya electoral- al PS per mantenir a la seva base, i, finalment sorgeix "una estrella" amb el Bloc d'Esquerra que conté l'ànim de combativitat dels que, a l'esquerra, volen construir una alternativa que recolzi la lluita dels treballadors i dels joves.

PS i PSD: dos timoners per al mateix vaixell

Duaro Barroso i el seu PSD enfronten un adversari electoral difícil que beu de les mateixes aigües i en quasi tot li és semblant, ens referim al PS, és clar! A un PS que ha utilitzat el vot popular anti-cavaquista per governar aquests últims quatre anys amb una política estratègicament idèntica a la del PSD: promovent les privatitzacions, perdonant deutes i concedint exaccions fiscals als grans grups capitalistes-financiers, atacant els drets contractuals dels treballadors portuguesos (flexibilitat i polivalència, vacances, etc) i continuant el

camí de submissió als grups econòmics que governen a l'Europa d'avui: una Europa de desocupació, de treball precari, d'exclusió social, de racisme i xenofòbia.

Fóra bo que les víctimes d'aquesta política neguessin el vot a aquests partits.

PCP/CDC compleixen?!

El PCP inicia aquesta campanya com l'estructur: tot procurant amagar el paper que els seus camarades dels governs de Cuba i els seus aliats de la República Popular de Xina van assumir al costat de la dictadura militar Indonèsia les mateixes dates que el poble de Timor Lorosae estava sent massacrat. Aquest fet internacional avalat pels fidels a Fidel, va obligar (una setmana més tard) a la direcció del PCP a presentar una crítica oficial al govern cubà.

Però, no és només per Timor que PCP/CDU està a la defensiva política. Una política que tracta d'estar en el poder junt amb el PS ("no deixis que ells posin les seves mans en tot" diu el CDU), però que al mateix temps pateix la pressió popular per enfrontar al govern PS, el condueixen a un impas. Com a sortida "airosa" el PCP/CDU presenta la seva "capacitat de treball": en el fet de tenir el grup parlamentari que més

Movimento
Ruptura
Ano V - Nº 32 - Outubro 1999 - 100\$00
Preço de copia: 200\$00

Participaste nas mobilizações por Timor,
Participaste no cordão humano,
Participaste nas manifs frente à ONU,
Participaste nas manifs frente à
embaixada dos EUA,
Paraste o país durante 3 minutos,
...
**Agora luta
pelos teus
direitos!**

Vota BLOCO
DE ESQUERDA

Entrevista com
Luis Fazenda
2º candidato do BE por Lisboa

El 10 d'octubre Vota Bloc d'Esquerra!

Perquè el Bloc d'Esquerra arriba al fons de les ferides de la "nostra" societat dominada per la lògica del mercat i de l'exclusió social: contra la desocupació, reivindica la reducció de l'horari de treball a les 35 hores setmanals sense reducció de salari; contra el desmantellament de la Seguretat Social i el frau fiscal, reivindica que els rics i les empreses deixin d'estar protegides pel secret bancari, proposa un impost Extraordinari sobre les grans fortunes i majors impostos sobre els especuladors; contra el flagel de la droga, tenen el coratge de batallar per la legalització de les drogues i per una política de control públic i mèdic de consum de substàncies dures; contra la hipòcrita prohibició de l'avortament, aixeca la veu pel dret de la dona a decidir per si mateixa sense estar condemnada als "forats d'escala" o a les "clíniques pagades a pes d'or".

Perquè el Bloc d'Esquerra, en la seva curta existència, no vacil·la en recolzar els exclosos i els precaris, defensa la dura lluita dels pescadors d'arrossegament, així com en el barri portuari d'Aldoar recolza els pobres en l'ocupació de cases i fa propaganda a favor de l'estabilització dels treballadors precaris.

Perquè el Bloc d'Esquerra, encara que té pocs mesos, és ja una esperança per a la reconstrucció d'una nova esquerra anticapitalista amb votacions per sobre el 3% a les grans ciutats i amb una indiscutible presència política nacional.

Perquè el Bloc d'Esquerra agrupa en el seu entorn a les alternatives sindicals i estudiantils més consistents i combatives, oposades a la concertació social i a la vella burocràcia conciliadora.

VOTA BLOC D'ESQUERRA!
Per una Esquerra Alternativa.

va produir pel que fa a propostes i estudis ("Els comunistes hem sigut responsables de prop del 27% del total de les iniciatives parlamentaries i del 32% dels projectes de llei presentats" a Avante de 8/7/99)

Però complir és això? Els treballadors i els joves que van votar al PCP/CDU esperaven d'ells que els donessin un recolzament decisiu per conduir les lluites sindicals i juvenils a la victòria. Això no va passar. En la lluita estudiantil, els dirigents de la JCP es van negar a unificar nacionalment la mobilització inicial després de ser coneguda la proposta de taxes universitàries de Marçal Grilo. Només molt més tard, quan ja molts pagaven taxes i el moviment estava molt desmobilitzat, és quan se'n "va recordar" de les propostes de lluita a nivell nacional. En el moviment sindical el panorama no difereix molt, donat que allò coherent amb el "realisme" de la direcció de Carlos Carvalhas no es refereix a reivindicacions. Com el propi Carvalhas va afirmar en el debat amb Durao Barroso (realitzat al SIC), les propostes del PCP tenen en compte la realitat i el respecte als criteris de convergència de la Unió Europea.

Un exemple recent d'aquesta política, que no està dirigida cap a la mobilització, va ser el que vam poder veure el dia 4 de setembre: en la clausura de la Festa d'Avante, davant alguns milers de militants, el CC del PCP va donar molts visca! a Timor Lorosae independent, però al final la seva política no va ser la d'aprofitar la "força" d'aquesta concentració de militants i proposar-los que anessin a manifestar-se davant l'Ambaixada dels EEUU o davant de l'ONU, tal com ho farien molts milers de joves i de treballadors en els dies següents.

El vot que el PCP proposa li sigui dipositat serà utilitzat per a la continuïtat d'aquesta política de conformisme i col·laboració, a pe-

nes episòdicament condimentada per discursos parlamentaris més inflamats.

El Bloc d'Esquerres un camí per a una alternativa

La gran esperança en aquestes eleccions és que s'ha donat inici a la construcció d'una alternativa d'esquerra combativa, també present a nivell de la lluita parlamentària. Els sectors militants que incorporen el Bloc d'Esquerra i que tenen un trajecte d'inserció en les lluites popular i estudiantils, en la lluita antiracial, en el moviment de dones, en els moviments ecologistes, en la defensa dels drets de les minories, tenen assumida una pràctica combativa que és un bon punt de partida per a l'èxit d'un nou projecte d'esquerra alternatiu al poder polític i econòmic del capital.

El vot al Bloc d'Esquerra amb l'objectiu d'elegir representació parlamentària serà de gran importància per consolidar aquest camí iniciat.

Joao-Pascoal

A setembre vam publicar el suplement "Timor Lorosae". Demana'l a un company. 100 ptes.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@retemail.es
 Tel-fax 93- 296 68 89

Suscripció a Lluita Internacionalista

Nom i cognoms

 Adreça
 Població..... CP.....
 Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....